

"نوسازی مشارکتی و ضرورت اصلاح رویکردهای مدیریتی"

نویسندگان : محمدرضا مهماندوست

سید احمد میرعلینقی

[۰۹۱۲۳۰۷۸۷۵۲ \(شماره تماس \)](#)

چکیده :

نگاهی به سابقه تاریخی نوسازی بافتهای فرسوده کشور و بررسی اقدامات صورت گرفته، نشانگر آن است که رویکرد اتخاذ شده نسبت به بافتهای فرسوده عمدتاً پروژه محور و با تأکید بر نقش کلیدی دولت و یا شهرداری به عنوان متولیان اصلی این بافت ها بوده است. این گونه مداخلات مستقیم که غالباً با صرف هزینه های هنگفت عملی گردیده اند، از نتایج مطلوبی برخوردار نبوده است. اکنون بیش از هر زمان دیگر لزوم اصلاح نگرش مدیران و مسئولان شهری در مواجهه با بافتهای فرسوده شهری احساس می گردد. به نظر می رسد با توجه به تأخیرات صورت گرفته در نوسازی بافتهای فرسوده، چاره ای جز ایجاد تحول در ساختارهای فکری، الگوها و شیوه های اجرائی موجود باقی نمی ماند. رویکرد مشارکتی تحت عنوان "نوسازی مشارکتی" به عنوان نگرشی نوین می تواند موجبات نوسازی پایدار بافتهای فرسوده را فراهم نماید.

واژه های کلیدی: نوسازی مشارکتی، بافت فرسوده، پروژه محوری، مدیریت نوسازی

مقدمه

نوسازی بافتهای فرسوده امری چندوجهی و پیچیده است. حضور ساکنان بافت و به تبع آن مسائل و مشکلات اجتماعی و اقتصادی که این قشر با آن مواجه اند باعث گردیده است که فرآیند تجدید حیات شهری در این بافتها به کندی صورت پذیرد. با توجه به وسعت و حجم بالای بافتهای فرسوده شهری و منابع مالی محدود دولت و شهرداری و نهادهای عمومی و ارگانهای ذیربط، لزوم تغییر در نگرش و رویکرد مدیران شهری را می طلبد که این نگاه در مدیریت بافتهای فرسوده کشور نمود می یابد. مدیریت شهری، در نهایت به سیاست گذاری، تصمیم سازی و رویکرد نحوه مداخله در بافتهای فرسوده منتهی می گردد. تجربه های صورت گرفته در بافتهای فرسوده کشورمان در دهه های گذشته قبل از ورود شرکت مادر تخصصی عمران و بهسازی شهری ایران به